

Consell Directiu

Record de Joan Brossa

Joan Brossa, el menys acadèmic dels poetes catalans, va morir el passat trenta de desembre, a punt de complir els vuitanta anys. Sota una imatge de murri sorrut, entre pagès i menestral de l'Eixample, amagava una ànima amable i irònica. Sense escarafalls ni penjar-se medalles o anhelar recompenses, tothora tingué un sol país com a seu i una sola llengua per elaborar la seva obra immensa i polifacètica, d'un indiscutible mèrit que només tardanament li ha estat reconegut, entre altres coses per la seva posició ètica. Brossa honorà el 1976 la *Revista del Centre de Lectura* amb dos poemes que sintetitzen bona part de la seva obra poètica: un poema visual i l'extraordinària *Oda a Francesc Macià*, de la qual es féu un breu tiratge a part. No fou el seu únic contacte amb la primera entitat cultural reusenca. A primers de desembre de l'any 1983 vingué amb Daniel Giralt-Miracle per a la inauguració de la seva mostra *Poesia visual/poemes objecte/cartells*. Va ser una nit inoblidable. Primer, la tertúlia tot sopant al cafè del Centre. Brossa, agut i àcid, passà revista a la política cultural de la Generalitat de Catalunya i a les figures més mitificades de la literatura. Amb mirada garneua, tot allargant la sobretaula amb copeta de Chartreuse, tingué tots els comensals embadalits. Ben aviat les crítiques donaren pas a les seves obsessions més arrelades: el transformisme i la màgia. Obert l'engrescament, la cirereta de la nit fou una fantasmagòrica exhibició de jocs de mans, improvisada a peu dret, davant de la portalada de Sant Pere, sota el campanar. El petit grup deixava astorats, i amb raó, els pocs vianants que en aquella hora creuaven la placeta, incapaçs, naturalment, de reconèixer el protagonista. El record de la nit, i la intimitat insinuada, foren el detonant que encoratjà la junta del Centre de Lectura a demanar-li, pocs mesos després, el cartell del cent vint-i-cinquè aniversari de l'entitat. Vam visitar Joan Brossa al seu mític estudi: papers de diari per terra, cadires sense cul, el balancí, muntanyes de llibres i revistes arreu, una penombra estu-

diada. Brossa no vacil·là ni un segon a acceptar el prec de manera ben desinteressada, en ser conscient dels múltiples punts de contacte entre el seu programa cultural i la trajectòria del Centre de Lectura. El resultat és prou conegut. La seva característica A majúscula amb un pany i una clau a sota. La A, inici i síntesi de la cultura, i el Centre, la

clau, per obrir-la, per accedir-hi. Com una clau per a comprendre la Catalunya contemporània és l'actuació i l'obra de Joan Brossa

■ PERE ANGUERA

ARTICLE PUBLICAT AL DIARI EL PUNT
EL 5 DE GENER DE 1999

